

kõstis ta ikka õmmas lapselikus meles, ní kui ennegi õmma kasvatajale, ilma et inimeste teadmise himmo se läbbi olleks waigistud sanud. Ta mäslletas agga sedda, et ta kerd ühhe walge näoga hea emmanda jures olnud, kes tedda öppetand palived tegema, ja ühhe hea mehhhe jures selsammaljugguse näoga. Temma olla sedda head emmandat mamaaks hüüdnud, olla telkides ellanud, siis jälle muusta rahiva hulgas, kus ta ka kameeslise selgas föitnud. Enne ellust Türklase jures olli keigeennam ta meles se ärjanahast fölmpüüts, miska se kurri mees tedda igakord peksnud, kui tedda kuulnud õmma palivid luggewad. „Agga,” siislaps jure, „sedda ennam se mees mind selle pärast lei, sedda armasaks jäid müsle mo palived, sedda tihhim pallusin ma waiksel vajal ja mõda linna ulitsaid käies, kui mind aegajama sadeti. Sest se olli mul ikka wägga armas tö; mul olli nenda kui oleksin ma mama jures olnud, kes mind ialgi ei lönid, waid mind wägga armastas, ja mötlesin ikka, et se nimini Jusjuvi, mis ülle mo isjand ni wihhane olli hea inimestele nisugune sõuna olleks, mis keigin häddas aitab, mis kurejad neile teggewad. Sel ösel, enne sedda kui mo isjand mind rahestede peksis, ei wöinud ma viete maggada ja

suggesin siis palje, ja et ma kül selsammal hemmikul paljo piddin kannatama: tulli ommeti ka selsammal päival minnu mis iissa, Kristow, kes mind mo willetsusest ärrapeastis.”

Mi halle kui sestimane lapselik kohtlane teatus neile olli, kellel üks ärkas siidda waeste laste ning willetsate waeto on, siiski ei sanud surem hult seist enne teadmise himmo udise järrel mitte waigistada, waid piddas pojikest enne arivates pea selle, pea teise suurt juggu rahiva lapseks, kelle wannemad Amerika-maal reisides pagganate kätte juhtunud ja se läbbi kas pärriisorjaks ärramündud ehk surmatud sanud. Se uver öppetaja kellest ešsite räkisi, et temma laeva peal seltsis reisides paljo Jusjuriga kenneles, olli möisniko poeg ja wägga targast kolitud mees, kes pärast õmma öppiaastaid mõnda aega hemmikomaal olli reisimud ja niiud taggasid tulli, kus teminal paljo jugulasi, tuttawäid ja sõbro ollid, kes tedda niiud kord korralt wörsale pallusid, et ta neile wöera ma ajsust kenneleks ehk munist tarkusest mõnda ärraselsetaks. Vägal pool räkis ta ka ikka Jusjuvi halledast loest, ja et ta ni illus, möislik ja tark pojike olla; kes temma arivates ka suurisuggu rahiva laps, kelle wannemad agga, kas erja pölvte ärramündud ehk pagganate käe